

N:o 120.

Af Herr **M. Dahn**: *Om skrifvelse till Kongl. Maj:t angående fixering af hofveriskyldigheten i Skåne och om anslag för sådant ändamål.*

Genom 1883 års fixering af arbetsskyldigheten till kungsgårdar i Skåne inträffade på flera ställen motsatsen till hvad dermed åsyftades. Man afsåg en skattelindring, men skärpte en skatteböroda. Och detta just derigenom att man förbisåg, det fixering af naturaprestationerna på flera ställen i praxis redan för länge sedan var åstadkommen medelst frivillig öfverenskommelse mellan arbetsskyldiga och arrendator. Och resultatet af en dylik öfverenskommelse, hvilket hittills utgjort arbetsskyldighetens *verkliga* värde, får väl äfven anses vara dess *rätta*, för så vidt framför allt och framför andra de, som haft skyldighet att utgöra eller egt rättighet att tillgodogöra sig denna arbetsskyldighet, få antagas förstått bedöma densamma. Att blindt lita på en kameralistisk beräkning i dylika saker, äfven om man känner sig öfvertygad om att den blifvit verkställd med omsorg och skicklighet, kan vara vanskligt nog, derfore att åtskilliga faktorer derute i det praktiska lifvet ej blifva vederbörligen uppmärksammade. Man behöfver blott erinra sig den uträkning Kammarkollegium uppgjorde öfver ersättningsbeloppet för befrielse från anskaffning och underhåll af munderingspersedlar vid det afsutna kavalleriet. Detta ersättningsbelopp (40 kronor) var så högt beräknadt och så vidt skildt från verkliga värdet, att så väl Regering som Riksdag, efter att hafva härom gjort sig underrättade, följande år (1885) nedsatte nämnde belopp till hälften. En liknande orättvisa (jag erkänner villigt både oafsigtligt och ursäktligt, då dessa kamerala embetsmän lika litet på 1840-talet som nu kunnat känna till alla faktorer, som i verkligheten inverka på förhållandena) har enligt

mitt förmenande vederfarits dessa arbetsskyldiga. Liksom kronoskatterusthållen, med hvilka de arbetsskyldiga hemmanen äro beslägtade, äro äfven dessa sistnämnda skatteköpta och betala sina räntor oafkortade, jemte arbetsskyldigheten, men någon skattelindring motsvarande munderingspersedlarnes afskrifning för rusthållen hafva de ej heller kommit i åtnjutande af. Med hänvisande för öfrigt till min motion N:o 108 vid 1885 års riksdag vill jag härmed vördsamt föreslå:

1:o) att Riksdagen i underdånig skrifvelse anhåller, det Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande, i hvad mån arbetsskyldigheten, det s. k. hofveriet till vissa kungsgårdar i Skåne må kunna fixeras efter, för de arbetsskyldige, förmånligare grunder;

2:o) att Riksdagen anslår nödiga medel till detta förslags förverkligande.

Stockholm den 28 Januari 1886.

M. Dahn.

N:o 121.

Af Herr **J. Nydahl**: *Angående förändrad lydelse af § 11 i Kongl. förordningen den 21 Mars 1862 om kommunalstyrelse på landet.*

Frågan om ändrade grunder för den kommunala rösträtten på landet är en fråga på dagordningen. Den har allt sedan det nya representationsskicket införande förevarit vid — jag tror i det närmaste — hvart enda lagtima riksmöte, och ingen lär väl heller föreställa sig